

DVOJČICI

Po celem svetu so viseli letaki za poletni tabor, ki bo bil v Sloveniji, v Zbiljah pri Zbiljskem jezeru. Povabljene so bile posebno deklice. Tam bi otroke seznanili z običaji v Sloveniji in jih zbližali. Za primer kako so potekale priprave na tabor in bivanje v njem bomo vzeli dve deklici.

Na Japonskem se je mlada dama odločila, da bo svojo 13 letno hčerko poslala na počitnice v Slovenijo. Svojo zamisel je povedala hčerki Rijo, ki je bila navdušena nad tem, da bo končno lahko potovala čez mejo. Z mamo še nikoli nista šli na potovanje čez mejo, zato je Rijo že naslednji dan napisala seznam stvari, ki jih bo nujno potrebovala. Seznam so sestavljale besede kot so: zobna ščetka, brisača, milo, mamina slika, glavnik, kimono in hairsticks – to so paličice za spenjanje las v figo.

V Španiji pa se je možakar v srednjih letih odločil, da bo poslal svojo 13 letno hčerko v tabor ob Zbiljskem jezeru. Mala Ramona se ni nič kaj veselila te ideje, a je na željo svojega očeta pripravila vse potrebno: dva velikanska kovčka oblek, štiri nahrbtnike sladkarij, ogromno toaletno torbico – v njej so prevladovala ličila, kolebnico z vgrajenim števcem, ki kaže koliko kalorij si pokuril, debelo mapo v kateri so bila napisana vsa živila, ki jih je Ramona uživala in koliko kalorij je v njih,lahko bi naštevati še celo uro. Ramonica je s seboj vzela toliko stvari, kot bi se odpravljala na polletno potovanje. Pozabili smo omeniti, da je punca s seboj vzela tudi sliko svojega očeta.

Še veliko ostalih punc se je pripravljalo na tabor. Večina so bile iz revnih družin in niso bile razvajene npr. Rijo, ostale pa so bile razvajene važičke kot Ramona. Po letališčih so se slišali glasovi, ki so napovedovali vzlete letal, ki bodo poleteli v Slovenijo. Deklice so se še na kratko poslovile od svojcev in stekle v letala. Vzleti so potekali istočasno, a so se zaradi različne razdalje med državo in Slovenijo zavlekli. Avtobusi so čakali na letališču Jožeta Pučnika prvih 60 deklic iz Avstrije. Nato iz Madžarske, Italije, Hrvaške, Češke, Švice, Švedske, Bosne in Hercegovine, Makedonije, Francije, Kitajske, Japonske, Grčije, Turčije, Španije, Rusije, Anglije... Skratka s celega sveta. Prvih 300 deklic med njimi tudi Rijo so nestrpno čakale naslednji avtobus, ki bo pripeljal punce iz Španije. Avtobus je prihrumel po cesti in se ustavil, ter odprl vrata.

Vse punce so iz avtobusa iztopile počasi in lepo odšle s prtljago do gospodične Fatime, ki bo bila njihova vzgojiteljica ta teden. Zadnja pa je bila Ramona. Šoferju je rekla naj ji prinese prtljago, potem pa je zgrožena nad deklicami, ki so boljčale vanjo odšla k Fatimi. Tudi ona ji ni bila všeč, namreč imela je črne scufane lase, in v ustih manj kot polovico zob. Prhnila je in šoferju rekla: »Aqui.« To pomeni tukaj. Avtobusar je ubogljivo kot kuža pritekel k Ramoni in odložil prtljago. Fatima je deklice odpeljala v hišo tam je vsem razdelila prijavnice na katerih so morale deklice napisati vse svoje osebne podatke. Rijo je pri podatkih o očetu naredila črtico, Ramona pa pri mami. Fatima je vse skrbno pregledala. Ko pa je opazila, da sta Rijo in Ramona imeli isti datum rojstva in ena črto pri očetu, ena pri mami in bili sta si podobni. Mogoče je Rijo imela bolj kitajski videz. A sta si bili zelo podobni. Kmalu je ugotovila da se njuni imeni začneta na črko R.

Naslednje dni ju je hotela zbližati, a se nista dali. Vsaka je tiščala po svoje. Zvečer sta vsaka svojo sliko enega od staršev položili na nočno omarico in mirno zaspali. Ramona se je sredi noči splazila v sobo od Rijo in ji na blazino stresla kozarec pajkov. Hitro je smuknila nazaj v posteljo in z nasmeškom na obrazu zaspala. Čez nekaj časa je uboga Rijo začutila žgečkanje po obrazu. Opazila je da so na njeni

blazini pajki in zakričala, da se je slišalo po celih Medvodah. Fatima je takoj pritkla k njej. Tudi ostale deklice so se drenale na vratih, da bi videle kaj se je zgodilo. Ramona se je le sladko smejala s svojimi prijateljicami in jim povedala vse kar se je zgodilo preteklo noč. Rijo je ta pogovor slišala in zašepetala: »Plačala mi boš za to, prisežem!« Fatima jo je skrbno očistila in ostale poslala v njihove sobe. Dan je hitro minil in zvečer je nastopila Rijo. Splazila se je v Ramonino sobo in ji na blazino stresla deževnike, potem pa jo je s smetano namazala po obrazu. Kislo se je nasmehnila in se vrnila v sobo. Zamislila se je nad tem kar se je zgodilo. Ramona je enako kot Rijo prejšno noč zakričala in Fatima jo je vprašala, če ve kdo ji je to naredil. Siknila je, da je bila to mala Rijo. Fatima je Japonsko deklico povabila na pogovor. Rijo ji je povedala, da jo je res zagodla Ramoni, ampak zato ker se ji je maščevala. Povedala ji je tudi za pogovor, ki ga je slišala in odhitela v sobico tam se je bridko zjokala.

Vzgojiteljica se je zamislila nad tem kar se je zgodilo pretekla dva dneva. Na koncu jo je prešinila genialna ideja. Ramoni in Rijo jo je takoj zaupala: »Poglejta, ker sta se obe neprimerno vedli in ker je v taboru preveč otrok, da bi vaju nadzorovala pri kazni, sem se odločila, da bosta preostanek tedna preživel skupaj v koči, ki je namenjena za posebne primere. Tam imata omaro in dve postelji, hladilnik in mizico. Želim vama prijetno bivanje!« »Ampak gospodična Fatima.....!« se je začela pritoževati Ramona. »Nič več! Tik tak v sobo.....« Rijo se je s sklonjeno glavo odpravila proti lopi. Ramona ji je sledila tesno za petami. Odprli sta vrata in se obe vrgli na posteljo ob oknu. »Jaz bom!« »Ne, jaz bom bila na tej postelji!« »Ne, da si nebi drznila!!!« »Prav, pa bodi ti na tej postelji. Jaz bom pa na drugi, ker ima zraven še nočno omarico« je pametno prenehala Rijo. Ramona je samo zavzdihnila, ker bi bila ona rada tam, kjer bo sedaj Rijo. Začelo se je večeriti in obe sta iz torb potegnili sliko. Gledali sta jo in gledali. Ramona pa je opazila nenavadno stvar. Rijo je imela na sliki mamo in na levi strani strgan rob. Ona pa je imela na sliki očeta in na desni strani strgan rob. Rijo je prosila, če bi ji pokazala sliko. Rijo ji jo je rade volje pokazala. Ramona je sliko sestavila skupaj. Obema je zastal dih. Spoznali sta da sta sestrí. Objeli sta se in se spraševali o življenju. Uvideli sta, da sta dvojčici. Sklenili sta, da bosta o tem molčali in ponovno združili starša. Skupaj sta pretičali ves preostanek tedna na počitnicah in Fatima je samo debelo gledala. Dogovorili sta se, da bo Ramona prepričala očeta naj prideta na Japonsko. Rekla mu bo, da si želi samo potovanje na Japonsko in nič drugega. Močno sta se objeli in izmenjali telefonske številke. Napočil je čas za slovo. Vsaka je vstopila v svoj avtobus in se odpeljali na letališče. Tam sta vstopili vsaka na svoje letalo in odleteli Ramona v Španijo in Rijo na Japonsko.

Rijo je stekla mami v objem in jo zasula s poljubi. Začutila je toplino v srcu, saj je končno spet doma. Mama jo je odpeljala v najboljšo restavracijo v državi. Tako kot se je najedla danes se ni še nikoli. Trebuh je imela poln do vrha. Tudi njena mama je bila sita. Najedla se je kot boben. Malo sta se pogovarjali o taboru. Rijo je povedala, da je tam spoznala vzgojiteljico Fatimo. Mama jo je vprašala, če ji lahko opiše to vzgojiteljico. Rijo ji jo je podrobno opisala. Dodala je še, da se jo je najprej bala, nato pa ji je prirasla k srcu.

Ramona je poletela očetu v naročje in mu na lice pritisnila en velik cmok. Enako kot Rijo mu je povedala vse o Fatimi nato pa čez čas dodala, da bi zelo rada odpotovala na Japonsko. Oče je dvignil pogled in v očeh se mu je nabrala tema. »Na Japonsko?« jo je začudeno vprašal. »Da, na Japonsko...je kaj narobe?!« mu Ramona nameni enega od svojih pogledov s katerimi ponavadi doseže vse. »Ne, nič. Prav, na tvojo željo,....« zagodna očka. Ramona ga vesela objame in zleti po mobilca. Rijo je povedala, da bosta vsak čas tam. Japonka je vesela zavriskala in odložila.

Res, oče in njena hčerka sta se takoj naslednje jutro odpravila na letališče. Ramona je s seboj vzela precej manj prtljage kot prejšnič, oče pa je s seboj vzel tri kovčke in v njih je imel spravljene stvari, za katere je mislil, da na bo moral živeti, če jih nebi bilo. Vkrcala sta se na letalo in poletela na Japonsko.

Rijo se je skrbno uredila in mami ni niti črhnila besedice o tem, kar sta z Ramono načrtovali že cel teden. Mama jo je poklicala k zajtrku in Rijo je takoj prihitela. Usedla se je na svoj stol in čakala, da bo mama storila enako. Hotela se je usesti za mizo, a je le bolščala v Rijo. »Je kaj narobe mati?« vpraša Rijo. »Am, nič.....nič ni narobe kar sediva in v miru pojejva zajtrk, « umirjeno odgovori mama.

Letalo je prispelo ob polni uri. Ramona si je celo pot in tudi sedaj z rokami poskušala skriti nasmešek. Oče je to opazil in ga je zanimalo, če je kaj narobe, ker si z rokami pokriva usta. Ramona mu je hitela povedati, da naj ga ne skrbi, ker je vse v redu in oh in sploh. »Prav. V katero mesto torej želiš?« nadaljuje oče. »Ne vem še, ti kmalu povem. Raje se ustaviva v kakšni restavraciji in pojejva kosilo. Očku se je ta zamisel zdela genialna. Ustavila sta se v najbližji restavraciji in se zelo dobro najedla. Ramona je očetu rekla, da gre na WC. Res je šla. Tam je iz žepa potegnila mobilca in hitela poklicati Rijo. Zvonilo je in Ramona je šepetala v slušalko: »Daj že, daj že, Rijo oglasi se!« »Saj sem se ti tepka, kaj je narobe? Ali oče ni mogel priti?« pove Rijo preko telefona. »Ne, vse je v redu. Zanima pa me v katero mesto ga moram pripeljati?« odgovori Ramona. »Hm, najbolje, da v Kawasaki.« reče Rijo »Prav, dobra ideja. Adijo!« konča s pogovorom Ramona in se vrne k očetu. Vpraša jo kje je bila tako dolgo in mu pove, da je bila na stranišču. Vprašal jo je tudi, če že ve v katero mesto hoče. »Rada bi šla v Kawasaki.« mu odgovori Ramona. Očka se strinja z njo in se napotita v smeri otoka Horšu in mesta Kawasaki.

Rijo in njena mama sta vse pojedli in mama se je uredila, da je bila zelo lepa. Sicer ni vedela zakaj, ampak če se je Rijo tako oblekla se bo tudi ona. Sigurno je kakšna super priložnost, da sta obe tako lepi. Res je bila. Mama je vstopila v sobo od Rijo in jo zagledala na postelji. Pobožala jo je po laseh in Rijo jo je prosila, če gre z njo v Kawasaki. »Zakaj, ljubica?« začudeno vpraša mati. »Ne vem, že dolgo nisem bila tam. Bi torej šla z mano?« odgovori Rijo. Mama se strinja in hčerko odpelje na otok Horšu.

Ramona in njen oče sta že nestrpno čakala. Koga? To je vedela samo Ramona. Bila je na trnih, saj bo končno spoznala svojo mamo. V daljavi je zagledala obrise ženske in otroka. To sta bili Rijo in njena mama. Ramoni so se ustnice razlezele v nasmešek. Očetu pa je pogled počrnel. Rijo je imela na obrazu narisane nasmeške. Mama pa ni bila ravno navdušena nad tem, kar je videla. Otroka sta si stekla v objem. Starša pa sta se le grdo gledala. »Kaj naj bi to pomenilo?« sta vprašala starša v en glas. Rijo je bila začudena, da nista vesela, ker se ponovno vidita. Ramona je začela pojasnevat: »Bile sva skupaj v taboru.....itd. Starša sta napeto poslušala.in tako sva prišli na idejo, da bi se ponovno združili v eno družino.« konča. Mama: »Zakaj pa ne? To je super ideja.« Oče: »Ne, ne moremo kar tako zaživeti skupaj. Rijo, s tvojo mamo sva se ob vajinem rojstvu ločila, saj se nisva prenesla.« »Prosim!« so v en glas prosile Rijo, Ramona in mama. Še nekaj časa so se pregovarjali ali bodo, ali pa ne bodo zaživel skupaj. Na koncu zmaga ženska stran in starša sta poljubila. Odločili so se, da bodo dve leti živeli v Španiji in dve leti na Japonskem. Tako se bodo redno selili in nihče na bo za nič prikrajšan. Ramona in Rijo sta začeli skupaj hoditi v šolo in postali sta najboljši prijateljici. Mama in oče pa sta se ponovno poročila in odslej redno hodila na različne prireditve.

Tako so srečno živeli do konca svojih dni.